

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M.Z.

przeciwko C. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnemu z dnia 23 listopada 2016 r. naruszenie art. 446 § 4 k.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił oczywistą jej zasadnością spowodowaną niewłaściwym zastosowaniem art. 446 § 4 k.c., przejawiającym się w rażąco zaniżonym ustaleniu – bo jedynie na kwotę 100.000 zł - wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wskutek tragicznej śmierci żony w wypadku samochodowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia art. 446 § 4 k.c.

Ocenny charakter kryteriów wyznaczających wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę niemajątkową sprawia, że podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia prawa materialnego (właściwego przepisu dopuszczającego przyznanie zadośćuczynienia za krzywdę niemajątkową) przez zaniżenie lub zawyżenie wysokości zasądanego zadośćuczynienia pieniężnego może być uwzględniony tylko w razie wykazania oczywistego naruszenia przez

sąd drugiej instancji tych kryteriów (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03).

Dotyczy to - oczywiście - także zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci osoby najbliższej.

Praktyka sądów w zakresie wysokości zasądzanych kwot na podstawie obowiązującego od dnia 3 sierpnia 2008 r. art. 446 § 4 k.c. jest jeszcze na etapie kształtowania się, niemniej suma uznana za właściwą w zaskarżonym wyroku mieści się w granicach kwot zasądzanych w sprawach, w których stopień więzi między zmarłym a pokrzywdzonym jest bardzo wysoki. Przykładem mogą być kwoty zadośćuczynienia zasądzanego na rzecz małoletnich dzieci w razie śmierci rodziców (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CSK 173/14). Rodzice są dla dzieci osobami najbliższymi w stopniu na pewno nie mniejszym niż małżonkowie względem siebie.

Wobec niewykazania przez skarżącego oczywistego naruszenia w zaskarżonym wyroku kryteriów wyznaczających wysokość zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby najbliższej, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego stanowił art. 102 k.p.c.

aj